הלכה · משנה תורה · מפרשים · השגות הראב״ד · ספר שופטים

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות סנהדרין והעונשין המסורין להם

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות סנהדרין והעונשין המסורין להם

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/השגות-הראבד-על-משנה-תורה-הלכות-סנהדרין-והעונשין-המסורין-להם/
הקובץ נוצר ב־18 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ה 4
פרק ה 4
הלכה ב 4
פרק ח 4
הלכה ב 4
פרק ט 4
הלכה ב 4
פרק יא 5
הלכה ו 5
הלכה ח 5
פרק יח 5
הלכה ג 5
פרק יט 5
הלכה ד 5
פרק כד 5
הלכה א 5
פרק כו 6
הלכה ג 6

פרק א

הלכה ה

כל עיר שאין בה שני חכמים גדולים וכו' עד יודעים לדבר הרי זו סנהדרי חכמה. א"א כן צריך להגיה שנים ראויים לדבר הרי זו ראויה לסנהדרין היו בה שנים בין הכל הרי זו בינונית היו בה שלשה הרי זו שאין למעלה ממנה וראויה לדבר:

פרק ה

הלכה ב

אין דנין דיני נפשות בפחות מעשרים ושלשה וכו' אבל נחש שהמית אחד הורג אותו. א"א זהו כר' עקיבא ולא ידעתי למה:

פרק ח

הלכה ב

נמצאו חמשה נושאים ונותנים בדבר וכו' עד הולכין אחר הרוב. א"א אני רואה בגמרא שאותו שאמר איני יודע אינו מן המנין ואי אמר טעמא לא שמעינן ליה נמצא לאחר שהוסיפו אינן אלא ארבעה ועוד הראשון הרי הוא אומר איני יודע ואינו לא מזכה ולא מחייב בידוע שטעה בלשון התוספתא או שהגיעה לידו בטעות ואם אמר אחד מהן איני יודע והשלשה שנים מזכין או מחייבין ואחד חולק לפי דבריו ילכו אחר הרוב שהרי נשאר שם ב"ד ואם לא אמר אחד איני יודע והיו שנים כנגד שנים דנין אלו כנגד אלו ואם לא חזר אחד מהן יעמוד הממון במקומו (הערה: עי' נ"א במ"ע) ומגיעין לעולם לשבעים ואחד אלא שבלשון התוספתא מוכיח שאף בדיני ממונות מוסיפין והולכין עד שיגמר הדין ואין גמר הדין אלא אחר הרוב אבל ספק אינו גמר דין מ"מ עד שבעים ואחד ולא יותר וזה המחבר לקח מן התוספתא וחיסר ממנה אחד אומר זכאי ואחד אומר איני יודע יוסיפו הדיינין שעד עכשיו לא הוסיפו אלא אחד פירוש זה שאמר איני יודע מן הנוספים הוא וטעם יפה הוא עכ"ל:

פרק ט

הלכה ב

היו אלו כנגד אלו ואחד אומר איני יודע. א"א זה אי אפשר עכ"ל:

פרק יא

הלכה ו

דיני ממונות וכן הטומאות והטהרות מתחיללין וכו'. א"א אין הגמרא כן עכ"ל:

הלכה ח

זה שאנו מונים הבן עם האב בין באחד בין בשנים כגון וכו'. א"א חיי ראשי איני רואה לא טעם ולא ריח בדברים אלו כי למשא ומתן מאי מנין איכא ובשעת גמר דין אז הוא המנין והקושיא שהוקשה לו אינה כלום לפי הגירסא שלנו דבדיני ממונות נמי אין מונין להם אלא אחד וכיון דאינו עולה מן החשבון הרי הוא כמי שאמר האחד למחזי אתיתי שאינו פוסל בעדות וכן בדין והאב הוא הנשאר והבן הולך לו כדי שלא יטעה אדם בהן לומר שיהיו שניהן מן המנין והכי איתא בתוספתא עכ"ל:

פרק יח

הלכה ג

אי זהו לאו שבכללות לאו אחד שכולל ענינים רבים וכו' עד מפי השמועה למדו שזה לחלק. א"א אביי ורבא:

פרק יט

הלכה ד

פצוע דכא שנשא בת ישראל ובעל. א"א לא ידעתי נשואין מה צורך והרי מצינו על הממזרת משלם קנס והקשו בגמרא על רבא קשיא ממזרת לדעת ר' יצחק היאך לוקה ומשלם אלמא בביאה לחודה לוקה:

פרק כד

הלכה א

וכן אם יצא שטר חוב לפניו וכו' עד לא תפרע אלא וכו'. א"א דבר זה הוציא ממה שפירש רבינו חננאל במה שאמר רב פפא כגון אבא מר ברי קרענא שטרא אפומיה אומר דאפילו בשטר שיש בו נאמנות אינו גובה אלא בשבועה ואני אומר דאפילו בשבועה נמי לא גבי אלא מקרע נמי לא קרעינן ליה דוק ותשכח בכתובות פרק אע"פ ובשבועות פרק הדיינים דכל ריע שטרא לא מגבינן ביה או אם היה עליו שטר חוב לאחר יתן לזה שלא

נפגם שטרו כלל ויניח זה שנפגם שטרו בדברי האחר או ישליך השטר בפניו ולא ידון כלל כפי מה שיראה עכ"ל:

פרק כו

הלכה ג

ואחד המקלל עצמו או וכו' כגון חנון וקנא וכיוצא בהן. א"א אינו לוקה אלא בשם המיוחד והכי איתא בירושלמי עכ"ל: